

Хрещатик

Київ міська газета

Сьогодні приводів для паніки немає, – Віталій Кличко

Київ живе і працює, а міська влада готова до будь-якого розвитку подій.

Дев'ятий місяць поспіль Україна переживає терористичні атаки на міста та села. Не маючи успіху на фронтах, ворог намагається зірвати свою лють на цивільному населенні. Його план – зробити життя в Україні нестерпним, посягти паніку та хаос, щоб люди зневірилися в владі та можливості Перемоги.

Саме тому агресор нищить критичну інфраструктуру нашої держави, щоб залишити українців зимку без світла, тепла і води.

Журналісти часто запитують мера Києва про те, чи є у влади план дій на випадок блекауту. Мер Києва Віталій Кличко вкотре відповів:

«У ситуації війни, в якій ми живемо, потрібно мати плани на

випадок різних сценаріїв розвитку подій і надзвичайних ситуацій. І бути готовим діяти.

Готуючись до зими ми закупили, залучили від іноземних партнерів і продовжуємо закуповувати генератори, теплові пушки, облаштуємо тепlopункти, убезпечуємо об'єкти критичної інфраструктури».

У Києві роблять, все, що можуть, аби забезпечити життєдіяльність столиці в цих складних умовах.

Так, на очах всього світу Росія чинить геноцид – зокрема, намагаючись спричинити колапс в енергетичній сфері України.

Але одночасно кияни бачать, що комунальники, енергетики зосереджено і оперативно усува-

ють пошкодження мереж, роблять все, щоб мешканці мали критично важливі послуги.

Свідомі громадяни мають бути готові до різних варіантів розвитку подій, хоча й розраховують, що найгіршого не станеться.

«Сьогодні приводів для паніки немає. Київ живе і працює. Витримка і воля кожного з нас – це те, що ворогу знищити не вдалося і не вдасться!» – звернувся до кожного мешканця Києва міський голова.

Всі разом – економимо електроенергію, допомагаємо один одному. Разом ми вистоїмо і переможемо!

За матеріалами сайту «Вечірній Київ»

Міський голова пояснив, що буде з водопостачанням у Києві в разі відключення світла

Міська влада передбачила різні варіанти водопостачання в разі екстрених ситуацій з електрикою.

Позаминулого понеділка 80% Києва були без води через те, що Дніпровська та Деснянська станції – дві найбільші постачальниці води для киян, були знеструмлені.

Але за 12 годин роботи фахівців водопостачання відновили. Складний процес подачі води, фільтрації, відкачування стічних вод (каналізації) на Борницьку станцію аерації, цей процес пов'язаний з електропостачанням. Ще 20% води, яку споживають кияни – це бюветна вода, яку підкачують насоси, бювети розташовані у різних районах Києва. Карта знаходження бюветів є на сайті КМДА та водоканалу. Передбачена й розвозка води по місту.

Київський міський голова Віталій Кличко пояснив у телеефірі,

як працює система забезпечення водою столиці, а також детально розповів, як трьохмільйонний мегаполіс отримуватиме воду в разі енергетичного блекауту.

«Ми не виключаємо в умовах війни додаткової агресії росіян на пункти доставки води. Я прошу кожного з вас мати вдома деякий запас питної води та технічної води. Треба мати акумулятори для зарядки телефона, запас їжі та теплі речі. Влада прораховує різні сценарії, які можуть відбуватись. Але прошу й мешканців прораховувати різні сценарії також і бути готовими до них», – звернувся до всіх мешканців столиці мер.

За його словами, бюветів сьогодні достатньо для постачання

води по всіх районах. Там де їх немає – буде відбуватись доставка питної води у цистернах. Люди зможуть отримати питну воду за графіком. Більш того, електрогенератори робочі із запасом палива є для бюветів. У пунктах обігріву, які відкриваються у Києві є все необхідне, щоб пережити складний час: вода, тепло, їжа, можливість зарядити телефон чи акумулятор, одяг.

У столиці сподіваються на краще, але готові до найгіршого.

Кличко нагадав свою думку про те, що Путіну потрібна Україна без українців. Він веде війну на знищення, це геноцид. Йому потрібно, що ми замерзли, або кудись поїхали, а йому залишили нашу землю. Але ми не збираємось цього йому дозволити.

За матеріалами сайту «Вечірній Київ»

Кличко показав міністру юстиції Німеччини зруйнований будинок на Жиланській

Міністру юстиції Німеччини Марку Бушманну показали воєнні злочини РФ в Україні.

Нічним потягом з Польщі до Києва прибув міністр юстиції Німеччини Марко Бушманн. На час візиту його увага буде приділена міжнародному розслідуванню воєнних злочинів військ РФ в Україні.

У рамках візиту міністра, мер Києва Віталій Кличко показав йому наслідки російських обстрілів у центрі Києва. Також на зустрічі була присутня Надзвичайний та Повноважний посол Німеччини в Україні Анка Фельдгузен. Зокрема, вони відвідали зруйнований російськими дронами будинок на вулиці Жиланській.

Мер Києва і міністр юстиції Німеччини обговорили допомогу Україні – фінансову, військову

та гуманітарну, а також допомогу європейських партнерів у відновленні та захисті об'єктів критичної інфраструктури України.

«Марко Бушманн запевнив, що Німеччина – на боці України. І продовжить всебічну підтримку нашої держави в боротьбі за свободу та незалежність», – підкреслив міський очільник.

Раніше Віталій Кличко показував зруйнований будинок на Жиланській президенту Німеччини Франку-Вальтеру Штайнмаєру. Потім будинок відвідали представники чеського уряду, зокрема, прем'єр-міністр Чехії Петр Фіала.

За матеріалами сайту «Вечірній Київ»

«85% втрат у цій війні завдає саме артилерія»: інтерв'ю з артилеристом ЗСУ

«Протягом останніх 10–15 років суттєво модернізувалися засоби розвідки, цілевказання та управління вогнем».

3 листопада в Україні відзначали День ракетних військ та артилерії. У народі артилеристів називають «богами війни» та чи не найбільше бережуть на полі бою.

До цієї дати журналісти нашого видання поспілкувалися з Олексієм Белишевим, який служить в складі однієї з бригад Десантно-штурмовий військ (ДШВ). Читайте у нашому інтерв'ю — про роль артилеристів на цій війні, західні установки, сьогоднішню ситуацію із забезпеченням та деякі прогнози щодо Білорусі, ядерної загрози й завершення війни.

Довідка: Олексієві Белишеву — 42. За фахом він PR-менеджер, має дві вищі освіти, навчався в аспірантурі. До війни керував інформаційно-аналітичним відділом у Полтавській облраді. Учасник АТО у 2015–16 рр., пішов до лав ЗСУ добровільно. Служив у 40-й окремій артилерійській бригаді та 101-й окремій бригаді охорони Генерального штабу.

Повернувся в ЗСУ на другий день після початку вторгнення. Рідне містечко на Чернігівщині, де стоїть на обліку, ось-ось мало бути окупованим. Тому пішов у полтавський військкомат. Звання: молодший сержант. Отримав дві контузії, щойно повернувся зі шпиталю в частину.

«Сумка з речами чекала шість років»

— Олексію, свого часу ви добровільно пішли до лав ЗСУ, брали участь у АТО в 2015–2016 роках. Що спонукало піти воювати тоді й зараз?

— Причини не змінилися. Я українець і мені дуже не подобається, коли хтось приходиться у мій дім зі зброєю. Взимку 2015 року, одразу після Дебальцевого, у багатьох, хто прийшов добровольцем до Збройних Сил, було відчуття наближення повномасштабної війни. Дякувати Богові, тоді вдалося виграти час.

Україна зустріла вторгнення у значно кращих умовах, ніж у 2015-ому. З того часу в мене було глибоке відчуття, що військову форму доведеться вдягати знову. Сумка з речами чекала шість років. На другий день після вторгнення я був у військкоматі.

— Чому обрали саме артилерію?

— Не можу сказати, що це був якийсь свідомий вибір. В артилерію мене направили. Хоча не шкодую: у Другу світову війну мій дід теж був артилеристом — воював з фашистами, як ми зараз.

Після завершення підготовки у 6-ому навчальному артилерійському полку в Дівичках, брав участь в АТО у складі 40-ї окремої артилерійської бригади на мариупольському напрямку. Наразі проходжу службу в мінометній батареї однієї з бригад Десантно-штурмових військ.

Про ситуацію із забезпеченням артилерії

— Чи змінилося забезпечення у порівнянні з тим, що ви бачили в АТО?

— Якщо говорити про перші тижні війни, то у порівнянні з 2015–2016 роками матеріально-технічне забезпечення суттєво погіршилося.

Удари по складах, порушені логістичні ланцюжки, величезний наплив мобілізованих... Армія збільшилася вдвічі, а, отже, й змінився масштаб задач. Тому перші дні озброювалися й екіпірувалися тим, що було в частині під рукою. Але вже до кінця перших тижнів ситуація почала вирівнюватися.

Величезну допомогу надавала місцева влада, підприємці, волонтери, просто звичайні громадяни. Саме завдяки їм значною мірою вдалося перекрити існуючі «розриви» у забезпеченні. Виграти час — поки потужна, але громіздка «воєнна машина» набере обертів.

Станом на сьогодні український солдат в цілому забезпечений непогано. Так, є проблеми з формою, інколи трапляються «трабли» із доставкою продуктів на позиції. Чого не було, скажімо, у 2015–16 роках. Проте насиченість військ розвідувальними дронами, засобами зв'язку, тепловізорами — неспівмірна.

— Одні підрозділи мають краще забезпечення, інші — гірше. Це так?

— Ситуація справді залежить від роду військ та підрозділу: в Десантно-штурмових та Сухопутних військах краща, у ТРО, скажімо, — гірша. У «старих» бригадах трохи краще, ніж у новостворених. Однак у будь-якому разі матеріально-технічне забезпечення ЗСУ, як ми бачимо, незрівнянно краще, ніж у супротивника: до рідних їхньому серцю «лаптей» вони ще не повернулися, але рухаються у правильному напрямку.

Про ефективність нашої артилерії і ворожої

— Як сьогодні артилерія впливає на перебіг бойових дій?

— Визначально! Протягом останніх 10–15 років суттєво модернізувалися засоби розвідки, цілевказання та управління вогнем. Підвищилася точність, зменшилася швидкість

реагування по виявлених цілях. Як наслідок, ефективність артилерії навіть старих систем зросла в рази.

Засоби ближнього бою, стрілецька зброя не втратили актуальності, але відійшли на другий план: за різними оцінками, щонайменше 85% втрат у цій війні завдає саме артилерія.

Найбільш актуальними залишаються дальнобійні системи калібру 152–155 мм. Але через їх нестачу обома сторонами використовується все, що є.

— Таку саму роль артилерія відіграє і на Заході?

— На Заході основні бойові завдання по вогневому враженню виконує авіація. У наших реаліях ця роль відведена саме артилерії. Чому так? Порівняно висока ефективність армійської ППО, застаріла авіаційна техніка, дефіцит сучасних керованих авіаційних боєприпасів... Для України — ще й нестача самих літаків.

Для росіян артилерія взагалі є головним інструментом, що забезпечує наступ. Передусім через низьку, в цілому, якість російської піхоти. Без вогневого валу її можливості що в наступі, що в обороні — дуже обмежені. До того ж вона має властивість швидко закінчуватися.

В артилерії вороги все ще переважають нас кількісно. Мають значну перевагу в кількості боєприпасів, хоча не настільки відчутну, як навесні.

Проте беззаперечно вогнева міць росіян дуже часто нівелюється їх криворукістю. Витрати боєприпасів величезні. Однак точність порівняно незначна.

Добре окопані й впевнені в собі підрозділи можуть триматися під вогнем досить тривалий час. Мав змогу в цьому переконалися не однократно.

Українська артилерія, мені видається, працює в цілому трохи ефективніше.

— Як щодо озброєння? Чого зараз не вистачає артилеристам?

— На війні не вистачає всього (сміється, — ред.) Перші місяці війни не було дефіциту хіба що в німецьких чіпах — дякувати їх виробнику, ми отримували цей продукт у неймовірних кількостях. Що ж, люди допомагають як можуть. Німецький уряд долучився до допомоги дещо пізніше.

Не вистачає передусім сучасних артилерійських систем, особливо великого калібру. Самохідної арти-

лерії — чудові відгуки про польську САУ «Краб» та французькі «Цезарі». Добре відгукуються про британську буксирну 105-мм гаубицю L119 — легку, потужну, маневрову. Прекрасний вибір для десантно-штурмових військ!

Дуже б хотілося позбутися радянського мотлоху. Зношеність старого артилерійського парку є досить відчутною. Було б чудово отримати, наприклад, 120-мм самохідні фінські або шведські міномети. Але їх виготовлено мало, тому ми на це особливо не розраховуємо.

До речі, особливих проблем із дефіцитом боєприпасів у нашому 82-мм калібрі не відчуваємо. На позиціях їх завжди достатньо для виконання поставлених бойових завдань. Принаймні, про це говорить досвід мого підрозділу.

Про кошмари ворога

— А як же HIMARS?

— HIMARS, M270 та схожі системи — це не артилерія поля бою. Вони знищують склади, командні пункти, мости та вузли комунікацій. Тим самим, зменшуючи спроможності військ супротивника до тих чи інших дій. Однак безпосередньо на перебіг бою вони не впливають.

Кількість таких установок є досить незначною — у відкритих джерелах фігурують цифри близько 30 штук. Проте, як бачимо, вони вже стали кошмаром для російських тилів. Головна проблема — це кількість боєприпасів до них. Сполучені Штати виробляли останні роки в середньому 3000 на рік. Насправді для ЗСУ це максимум на тиждень роботи.

Однак, як бачимо, тут для нас є серйозні підстави для оптимізму. До того ж мені видається, поставка до них дальнобійних боєприпасів АТАСМС із дальністю враження в 300 км — лише питання часу. Особливо, якщо на території Білорусі з'являться іранські балістичні ракети.

Про роль Білорусі, іранські ракети та «ядерку»

— Що думаєте про можливий наступ білорусі? Яка взагалі роль білорусі у цій війні у найближчі кілька місяців?

— Завдання Лукашенка на даному етапі — відтягти на себе максимальну кількість українських військ, котрі могли б бути корисними на фронті. Тому всі його нинішні «танці з бубном» — саме про це.

Звісно, путін дуже хотів би його втягнути в реальні бойові дії. Однак білоруському таргану поки що вдається пройти між крапель. Попри усі його войовничі заяви, ми бачимо, що озброєння і боєприпаси із російського угруповання на території білорусі поки що мізерна для проведення наступальної операції.

— Іранські балістичні ракети, які планують розмістити на території північного сусіда — як оцінюєте цю загрозу?

— Це реальна проблема! Українська ППО більш-менш ефективно протидіє російським крилатим ракетами, досить швидко навчилася боротися з такими незручними

цілями як іранські безпілотники. Проте забезпечити надійний захист від балістичних ракет, особливо із врахуванням невеликих відстаней та малого підльотного часу, ми наразі не в змозі.

Якщо росіяни все ж таки бацьку «продавлять», то єдине раціональне рішення для нас — знищувати пускові установки на території Білорусі. Таким чином росіяни знову спробують втягнути білорусів у війну.

— Чи є на сьогодні загроза ядерної атаки з боку РФ? Що може стати умовним каталізатором?

— Путін торгує страхами. Європейці бояться холодної зими — їх намагалися шантажувати позбавленням російського газу. Лякають голодом у країнах Африки, напливом біженців. Власне, однією з причин терористичних ударів по українських містах є бажання сколихнути нову хвилю міграції з України.

Питання стратегічної стабільності та контролю над ядерним озброєнням — один з наріжних каменів зовнішньої політики США. Отже, росіянам треба порушити і їх спокій.

Росія — не самодостатня. Ядерний удар з боку РФ порушує статус-кво між ядерними державами, зменшує поріг використання ядерної зброї, відкриває «скриньку Пандори». Тому країни, котрі дивилися крізь очі на останні витівки росіян, передусім Китай та Індія, — вимушені будуть зайняти зовсім іншу позицію. Для росіян це катастрофа! Тому путін може здійснити цей крок лише тоді, коли буде готовий до самогубства. Поки що передумов для цього ми не бачимо.

Про «кінець війни» і перемогу

— Як довго, на вашу думку, може тривати війна?

— Важко передбачити. Вихід Збройних Сил України на державний кордон України в межах 1991 року може тривати щонайменше рік. Про мирні перемовини, допоки хоч один ворожий солдат знаходиться на нашій території, мова не йде — українське суспільство такий мир не прийме.

Але треба розуміти: видворення московитів за межі України аж ніяк не гарантує завершення війни. Тож мусимо бути готові до її продовження. Можливо, навіть на території росії чи республіки білорусь.

З іншого боку, російська федерація поступово наближається до стану суперкрихкості, коли здетонувати може у будь-який момент, де завгодно і будь що. І кожен наш удар наближає її кінець. Тому варіант, коли росія погодиться вивести війська через внутрішні негаразди, теж цілком можливий.

— Ви щойно зі шпиталю. Куди далі?

— Туди ж, в частину (сміється, — ред.) Можливо, коли буде нагода, долікуюсь. Після другої контузії, на жаль, є певні ускладнення. Але залишати ЗСУ не хочу. Мрію зустріти перемогу в строю, хоча бдесь на руїнах Ростова-на-Дону!

Джамала заспівала при свічках у музеї Ханенків в Києві

Кожен квиток на концерт Джамали у музеї Ханенків — донат.

Джамала дала перший концерт в Україні з часу повномасштабного вторгнення. Він відбувся у музеї Варвари та Богдана Ханенків у Києві. Співачка хоче привернути увагу до пошкоджених та знищених культурних пам'яток, а також збирає кошти на снайперські гвинтівки для військових.

«Можна все на світі вибирати, сину. Вибрати не можна тільки Батьківщину». Пісня на вірш В. Симоненка у виконанні Джамали. А також інші композиції з її нового альбому «Поклик» лунали сьогодні в стінах понівеченого нещодавно Музею Ханенків. Всі зібрані кошти підуть на закупівлю снайперських гвинтівок, щоб допомогти армії знищувати зло, що прийшло на нашу батьківщину», — написала про подію Юлія

Москаленко, яка працює у музеї. Попри пошкодження, які дістала мистецька збірка, її висвітили свічками та створили неймовірну атмосферу таємниці, краси та музичної імпровізації. Відчуття синтезу мистецтв та цінностей наповнювало всі куточки музею.

Джамала презентувала новий альбом «Поклик» у залах, де експонати сховані від війни. Але дух кожного з них — незримо присутній. Юлія Ваганова, в.о. директора музею розповіла, що так вирішили зберегти понад 20 тисяч дорожочинних експонатів колекції Ханенків. Сьогодні замість вікон — плити, але відчуття життя наповнює зали, які раніше.

Пісні для «Поклику» Джамала писала у різних куточках світу, де побувала за 8 місяців війни. Вона

заспівала, що дуже хвилювалась і кожен рядок, де вона його не писала — приводив в Україну.

«Ми всі збираємо на 57-му бригаду під Херсоном, і ми всі таким чином продовжуємо боротися кожного дня, тому унікальність цієї презентації вже в тому, що це відбувається зараз, тут. Мені дуже важливо було заспівати вперше мініальбом „Поклик“, який вийшов тиждень тому, саме тут, в серці Києва», — сказала Джамала під час презентації мініальбому.

До альбому входить чотири пісні. Наступні концерти відбудуться у Варшаві та Кракові, а потім у інших країнах. Кошти від них також частково підуть на ЗСУ.

За матеріалами сайту «Вечірній Київ»

День народження підземки: цікаві факти про роботу Київського метрополітену

Цьогоріч минуло 62 роки з часу відкриття перших станцій.

6 листопада 1960 року у Києві відкрили 4 станції київської підземки: «Арсенальна», «Хрещатик», «Університет», «Вокзальна». Їх будували майже 10 років.

Урочистості відбувалися на станції «Хрещатик». Про подробиці мешканці столиці дізналися того ж дня з вечірнього номера газети.

Раніше журналісти «Вечірнього Києва» підготували 58 цікавих фактів про київський метрополітен. Зокрема і про рекорди — станція метро «Арсенальна» розташована на червоній гілці Святошинсько-Броварської лінії має глибину 105,5 метрів та наразі є найглибшою станцією у Європі та світі. А от станція метро «Золоті ворота», розташована на Сирецько-Печерській лінії зеленої гілки, за багатьма рейтингами входить до переліку найкрасивіших станцій метро у світі.

Цього року столична підземка вписала особливий розділ у свою історію. Вона стала прихистком для понад 20 тисяч киян, які у лютому-березні щодня ховалися тут від російських обстрілів.

«За 62 роки роботи Київського метрополітену ми отримали один із найважчих та найсерйозніших викликів. Війна змінила нас усіх, але не змінила найголовніше —

нашу людяність, доброту та мужність!» — наголосив начальник КП «Київський метрополітен» Віктор Брагінський.

У лютому та березні волонтери та працівники метро намагалися забезпечити людей найнеобхіднішим — гарячою їжею та напоями.

У підземці влаштовували концерти, щоб підняти настрій людей, а станція «Майдан Незалежності» перетворилася у простір для концертів та зустрічей, адже там безпечно. Тож там проводять різні урочистості, такі як відкриття нового навчального року у скаутській організації «Пласт». Зокрема вручали статуетки переможцям міського конкурсу «ТОП-100».

І зараз під час повітряної тривоги підземні станції метрополітену перетворюються у сховище. Так однією із станцій метро як укриттям 10 жовтня скористалася і посол Німеччини в Україні Анка Фельдгузен. У воєнний час Київський метрополітен щотижня перевозить понад три мільйони людей.

Крім того, як розповів Віктор Брагінський, 363 працівники Київського метрополітену несуть службу в лавах Збройних сил України та стоять на захисті нашої Батьківщини, боронять її Незалежність! «Київський метрополітен не тільки перевозить пасажирів, а й захищає!» — наголосив Брагінський.

За матеріалами сайту «Вечірній Київ»

Український претендент на Оскар: драму «Клондайк» показують у столиці

Фільм розповідає про події на Донеччині у 2014-му, що стали початком війни.

У прокат вийшла стрічка «Клондайк», яка була обрана від України для висування на премію «Оскар» у категорії «Найкращий закордонний художній фільм». Її конкурентом був фільм «Снайпер. Білий Ворон».

Прем'єра «Клондайку» відбулася на головному американському фестивалі незалежного кіно «Санденс», де стрічка отримала приз за найкращу режисерську роботу (і стала першою українською ігровою картиною в міжнародній конкурсній програмі фестивалю). Також фільм відзначили на Берлінському кінофестивалі — призом екуменічного журі секції *Panorama*.

Картина режисерки Марини Ер Горбач розповідає історію родини, що опинилася в епіцентрі подій авіакатастрофи рейсу *MH17 Malaysia Airlines* 17 липня 2014 року в селі Грабове Донецької області. Цікаво, що цього дня день народження режисерки. Як каже Мари-

на, саме тому вона й запам'ятала цю подію.

Вперше у столиці цю картину показали на Київському тижні критики.

Головна героїня Ірка очікує на першу дитину. Вона відмовляється евакуюватися, навіть коли село захоплюють озброєні угруповання. І хоч в їх будинку через невмілі дії сепаратистів зруйнована одна стіна, вона продовжує імітувати мирне життя — готує їжу, робить закрутки і намагається відремонтувати свою оселю. Київська акторка Оксана Черкашина, що зіграла Ірку, визнана найкращою акторкою Національної премії «Кіноколо».

«На екрані я не стереотипна сильна жінка, — зауважила Оксана Черкашина. — Моя героїня використовує стратегії захисту, ніжності, турботи. Цими жіночними стратегіями вона протиставляє або бореться з логікою війни і насилля, ситуацією, в яку вона потрапила.

Саме тому «Клондайк» — один з найцікавіших антивоєнних фільмів, які я бачила».

Чоловік Ірки Толік (Сергій Шадрін, помер у 2021 році після операції) намагається співпрацювати з сепаратистами, дає їм свою автівку, сподіваючись, що це дасть змогу вижити йому, його дружині та дитині. Водночас брат Ірки Ярік (Олег Щербина) — учасник Революції Гідності, виступає проти росіян, що з'явилися у їх місцевості. Хоча в них є одна ціль — захистити Ірку.

«Між Толіком і Яріком відбувається боротьба, хто головний. Це внутрішній конфлікт, — зазначає Марина Ер Горбач. — У них є політичні діалоги в особистому конфлікті. З'ясовують, хто справжній чоловік. Так буває, що люди не подобаються один одному, не сходяться. Один з болочих моментів цього фільму є те, що вони не змогли зупинитися, щоб прибрати особистий внутрішній конфлікт зважаючи на зовнішню небезпеку».

Сама назва фільму викликає запитання. Як пояснює режисерка, Клондайк (регіон в Америці, де видо-

бували золото, — Ред.) асоціюється з «золотою лихоманкою» в США, а у фільмі йдеться про лихоманку війни, завойовників і місцеве населення. Також це відсилка до однойменної комп'ютерної гри, за мотивами якої у стрічці є епізод. Стрічку знімали неподалік Одеси ще у 2021-му. Це українсько-турецька копродукція. Картину показали більш ніж на 70-ми фестивалів майданчиків.

«Ми почали зі Штатів у січні 2022 року. На початку року нам було складно досягти того, щоб про події в Україні говорили як про війну, а не про локальний конфлікт, — зазначила Марига Ер Горбач. — Ми використали панорамну зйомку, і це символічно. Хотіли підкреслити: якщо про події в Україні немає новин на вашому телеба-

ченні, це не означає, що вони не відбуваються. Це певне ігнорування або зміна фокуса уваги. Кіномова цієї картини була ключем — мені важливо було розширити екран до меж того, чого немає на екрані, але є в реальному житті».

Не будемо спойлерити, але кінцівка стрічки емоційна, трагічна і водночас дає надію. Як сказала режисерка, кіно існує на екрані 100 хвилин. Що буде далі — залежить від уяви глядача.

Фільм можна подивитися у київських кінотеатрах. Зокрема, у кінотеатрі «Жовтень», де з четверга по неділю працює генератор. А, отже, покази відбудуться попри вимкнення електроенергії.

За матеріалами сайту «Вечірній Київ»